

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

H V

Sonetto

«— Φιλιά δὲν δίνω τῇ σαρακοστῇ,»
 Μοῦ λέει μὴ ἐδῶ, «κουρέματά σου!»
 Καὶ ἄλλη: «— Αἶ τρελλὲ τραγουδιστῇ
 Πραμάτεϊα ἔχεις κάνει τὴν καρδιά σου;»

Ἄχ! εἶπα: δὲν θαυρῶ ἀγοραστῇ.
 Καὶ πᾶ ἐσὺ τὴν πληξί μου φαντάσου.
 Ἐξαφνα μὴ πετιέται γελαστῇ
 Καὶ μὲ γλυκεῖα φωνὴ μοῦ λέει; «— Στάσου!»

«Ἐγὼ τὴν παίρνω, μὰ θὰ σοῦ χρωστῶ»
 «Τὰ δυὸ φιλιά...δὲν ἔχω χαλασμένα!»
 — Καλὰ· εἶσαι κορίτσι τιμημένο.

Αἶ! τώρα, κοῦκο πέτε με σωστό·
 Καὶ πίστι καὶ καρδιά ἔχω χαμένα,
 Καὶ τὸν παρᾶ... ἀκόμα τὸν προσμένω.

Ἀράχνη.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΕΝ ΤΩ ΩΔΕΙΩ:

Δὲν οἰκοδομῶ πτωχοκομεῖα διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον
 ὅτι δὲν εἶμαι Συγγρός, δὲν δίδω χοροὺς διότι ἀπλούστατα
 δὲν εἶμαι Σερπιέρης, ἀλλ' ὅταν μὲ 10 φράγκα δύναμαι νὰ
 εὐχαριστήσω τὰς αἰσθήσεις μου καὶ τὴν συνειδήσιν μου συγ-
 χρόνως, δὲν διστάζω διὰ τοῦ ἐλαχίστου τούτου ποσοῦ νὰ
 παίξω τὸ διπλοῦν πρόσωπον φιλελεήμονος καὶ φιλομούσου.

Καὶ τὸ ἐσπέρας τοῦ σαββάτου τὸ ἐπαιζα ἀξιόλογα...
 κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἀφοῦ ὕβρισα τὸ κουρέα, διότι ἡ χωρίστρα μου δὲν εἶχε
 τὴν εὐθύτητα λεωφόρου, ἀφοῦ συνέτριψα τὸν καθρέπτην μου,
 διότι μὲ ἐδείκνυε πολὺ ὠχρόν, ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ ὠδεῖον
 ἄγουσαν μετὰ τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν παλμῶν οὗς αἰσθά-
 νεται ὁ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης μεταβαίνων νεοσύλλεκτος.

Καὶ δὲν εἶχον δίκαιον; δὲν ἦτο μάχη μὲ τὰ δά της; μὲ
 τὰ πυρά της, μὲ τοὺς καπνοὺς της;

Ὅταν εἰσῆλθον, ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης σχεδόν.
 Πάντες ἐκάθηντο.

Μόνον οἱ χρυσοκάνθαροι ἐστέκοντο ἀναμένοντες τὸν Βα-
 σιλέα ὅπως ἀποτελέσωσιν τὴν οὐρὰν αὐτοῦ.

— Μὰ πῶς λείπει ὁ Συγγρός, ἐνῶ εἶνε γιὰ φιλανθρω-
 πικὸ σκοπὸ;

— Ἔ, μὰ ἐκεῖνος τὰ δίνει καὶ τὰ παίρνει χονδρικῶς γιὰ
 τοὺς φτωχοὺς.

Κοσμήτορες ἦσαν οἱ κ. κ. Κορομηλᾶς, Εὐκλείδης καὶ
 Δραγούμης.

— Κάτι ὁ Κορομηλᾶς ὁλο κορδόνεται καὶ κυττάζει τὴν
 πόρτα;

— Προσμένει τὸν Τρικοῦπην γιὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὰς
 φιλοφρονήσεις του.

Ἄλλ' οὔτε ὁ Τρικοῦπης οὔτε τις ἄλλος ἐκ τῶν ὑπουργῶν
 ἦλθε καὶ ὁ φίλος Κορομηλᾶς ἔμεινε 'ς τὰ κρύα.

Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται μετὰ τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου.

— Παράξενο πρᾶμα!

— Τί;

— Οἱ πρίγκηπες νὰ χτενίζωνται πρὶν νὰ κοιμηθοῦν, ἐνῶ
 ὅλοι οἱ ἄλλοι χτενίζονται ἀφοῦ ἔξυπνήσουν.

Εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος· ὁ πρίγκηψ εἰσερχόμενος ἐκτέ-
 νιζε διὰ κτενιδίου τὴν κόμην καὶ τὸν μύστακα καὶ κατόπιν
 ἀπεκοιμᾶτο.

Ὁ μελανομύσταξ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ δὲν ἐν-
 νοεῖ νὰ μὴ κἀνῇ τὸ σουλάτσο του μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς
 παραστάσεως.

— Μὰ θέατρο εἶνε κ' ἐδῶ, τῷ παρατηρεῖ φίλος του.

— Ἀφοῦ ἐκεῖ μὲ ἐνάμισυ φράγκο ἔχω δικαίωμα νὰ
 σουλατσάρω, ἐδῶ μὲ τὰ δέκα μου ἔμπορῶ καὶ νὰ γαλοπάρω.
 Εἶχεν ἄδικον;

Ὁ Λέλης ἐκάθηντο μακρὰν τοῦ βασιλικοῦ θρόνου.

Ἔχει χάζι νᾶταν κακισμένους!

— Λοιπὸν περὶ τῆς παραστάσεως δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς γρῶ;
 — Μὴ θυμόνης, καλὴ μου ἀναγνώστρια, ἀσχημίζεις τό-
 σον ὅταν μαζεύῃς τὰ φρούδια σου! Ἀκουσε:

Ἡ **Efincelle** εἶνε πολὺ σοβαρὸ κομμάτι, πράγ-
 ματι σαρακοστιανή.

Κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ἰδέαν καὶ πολλῶν ἄλλων τὸ κοι-
 νὸν ἠδίκησε τὴν κυρίαν Παπαρρηγοπούλου χειροκροτήσαν
 μᾶλλον τὴν κυρίαν Ἀργυροπούλου.

Ἀπὸ τὸν κ. Παπαρρηγόπουλον ἀνεμένομεν περισσοτέραν
 ζωρότητα καὶ περιπάθειαν.

Ἐν τούτοις κατῴρθωσε νὰ δακρύσουν αἱ εὐαίσθητοτεραι
 τῶν κυριῶν.

Εἰς τὸ **Une tasse de thé** ἐχειροκροτήθη πολὺ ἡ
 κυρία Παπαρρηγοπούλου διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν λεπτότητα
 τῆς ὑποκρίσεως.

Καὶ ὁ κ. Ρῶκ ὡς τραμποῦκος διὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τοὺς
 βρυχηθμούς του.

Εὐτυχῶς εἰς τὰ διαλείμματα δὲν ὑπῆρχε μουσικὴ, ἢν
 ἀνεπλήρουν οἱ ψιθυρισμοὶ τόσων λεπτῶν χειλέων, παρεμ-
 φερεῖς πρὸς χελιδόνων κελυθρήματα, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ δωματίου
 ἐνθα ἐτίθεντο τὰ σκεπάσματα, θυμιάματ' σιγάρων ἀνῆρχετο
 πρὸς τὴν ὁροφὴν τῆς αἰθούσης.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους διεκρίνετο ἡ κυρία Κνοῦ διὰ τὸ εἶς εὐρύτερον κύκλον. Μετριοφροσύνη φιαλίδιου περιέχοντος κάλλος τῆς ἀδελφῆς της.

Εἰς ἀνάμνησιν φαληρικῶν ἐσπερῶν πολλαὶ κυριαὶ ἔσπευδον ν' ἀναχωρήσωσι πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ὡσὰν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὁ σιδηρόδρομος!

— Καὶ τώρα ἐτελείωσα . . .

— Τί ἔκαμε λείει, ἐτελείωσες; Καὶ δὲν μᾶς εἶπες τὸ σπουδαιότερον.

— Ποιό;

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσᾶς κάμνει χάχιδες ὡς χῆνας κ' ἐμᾶς ζηλοτύπους ὡς ὄφεις. Δὲν τὸ καταλαβάνεις; Ποιὰ ἦτο ἡ ἡρώρασιότερα;

— Οὐρ, ἐγὼ ἐπίτηδες ἔκαμα πῶς τὸ 'ξέχασα γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγω . . . ἀφοῦ θέλεις ὅμως καὶ καλὰ νὰ μάθης: τὸ μῆλον τῆς ἔριδος διεφιλονεῖκουν δύο:

Brune et blonde, et de plus fraîches comme un matin,
L' une sombre pavot, l' autre blanche anémone,
Celle-ci fleur de mai, celle-là fleur d' automne . . .

— Καὶ ἂν ἦσο σὺ Πάρις εἰς ποῖαν θὰ ἔδιδες τὸ μῆλον;

— Ἐγὼ; . . . θὰ τὸ ἔκοπτα ἀπλούστατα εἰς δύο καὶ θὰ ἔδινον εἰς ἐκάστην τὸ ἡμισυ.

— Μὰ ποιαὶ εἶνε ἐπὶ τέλους;

— Εὐρέταις!

Papillon

ΑΛΛΑ

Εἰς τὴν φαναριωτικὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου εἰσέχθη καὶ εἰς εὐόωνος νεωτερισμός. Οἱ κύριοι ὑπουργοὶ ἀντιπροσωπεύοντο διὰ τῶν Κυριῶν των. Οὕτω παρήσαν ἡ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἡ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Εἶναι καλὸν νὰ μεταβιβάζωσιν ὀλίγας ὑποθέσεις των οἱ κύριοι ὑπουργοὶ εἰς τὰ ὠραῖά των ἡμίση.

Πολλοὶ ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ἕνα κοινὸν χρυσοκάνθαρον νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν πολυθέλητρον Κυρίαν τῆς Τιμῆς δεσποινίδα Κολοκοτρώνη.

Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀρνηθῇ;

Χαριεστάτη ἦτο ἡ κυρία Ἀργυροπούλου, ὅταν εἰς τὸ Etincelle ἔσπανε τὰ φουντούκια. Ἄ! τὰ ἔσπανε μὲ τόσῃ χάριν καὶ τόσῃ ἀφέλειαν, ὥστε ἡμεῖς εὐχαρίστως ἀντὶ νὰ κάμωμεν ἐξομολόγησιν ἔρωτος πρὸς τὴν καρδίαν της, θ' ἀπετεινόμεθα πρὸς τὰ φουντούκια.

Τὸ Voulez—vous en? τῆς ἐμάγευσεν.

Ἡ κυρία Παπαρρηγοπούλου εἰς ὅλας τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεις της εἶχεν ἦθος ἀληθοῦς Παρισινῆς. Αἱ τοαλέταις της ἦσαν πλουσιώταται.

Μία κακὴ γλῶσσα ἔλεγε περὶ ἐνὸς τῶν ἡθοποιῶν:

— Ἐ! βρέθηκε δουλειὰ γιὰ τὸν καυμένον τὸν νέον.

Ἡ διαφανὴς βαρονίς ἥτις τόσον ἐμάγευσε τὰς συναναστροφὰς τοῦ κ. Σούτσου δὲν ἠθέλησε νὰ χύσῃ τὸ ἄρωμά της

Ἡ σκηνὴ ἐκοσμήθη πλουσιώτατα βεφενηδόν. Διεκρίνομεν τὸν ἡδυπαθὴ καναπὲν καὶ τὰς πολυθρόνας τῆς κυρίας Παπαρρηγοπούλου, τὰ παραπετάσματα τῆς Κυρίας Σούτσου, τὴν καφετιέραν τῆς κυρίας Ῥάινεκ καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ κ. Ῥώκ.

Ἡ αἴθουσα ἦτο παρὰ πολὺ εὐώδης, διότι ἦτο αἴθουσα χωρὶς παραθύρου. Τὸ συμβούλιον τοῦ Ὁδείου τέτοιαν κούτην αἴθουσαν θὰ τὴν ἔχῃ προωρισμένην διὰ κουτάβια.

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο ὁμιλητικώτατος πρὸς τὰς μετ' αὐτὸν καθημένας κυρίας. Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν τῷ ἀπηύθυνε πρώτη τὸν λόγον.

Τοῦτο ἔκαμνε τοὺς χρυσοκάνθαρους νὰ ἀνασηκώνονται ἐκπληκτοὶ ὑπὸ θαυμασμοῦ.

Εἰς τὴν κυρίαν Ῥίζου ἐδόθησαν πτωχότατα ρόλα· ἐνέκλεισαν οὕτω κρατῆρα ὀλόκληρον ἐντὸς ποτηρίου.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ Ὁδείου σχεδὸν ἀντηλλάγησαν γρονθοκοπήματα μεταξὺ τῶνσχόντων τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς ἐπενδύτας εἰς τοὺς κλητῆρας τοῦ Ὁδείου. Ἀλλοίμονον ὅσοι δὲν εἶχαν χαλασμένα! Ἐχانون τὴν κυριότητα ἐπὶ τῶν ἐπενδυτῶν αὐτῶν!!

Ἀνθρωπάκος.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

(Κατὰ τὸν Lafontaine).

Μιὰ ἡμέρα ἐπαίζανε οἱ δύο ἡ Τρέλλα καὶ ὁ Ἔρως

Σ' ἕνα μέρος.

Κι' ἐκεῖ ποῦ παίζαν στὰ καλὰ καθούμενα οἱ δύο τους, Δὲν ξέρω τί τοὺς φώτισε, τί μπῆκε στὸ μυαλό τους,

Κ' ἐφιλονέκησαν οἱ φίλοι!

Ὁ Ἔρως θέλει τῶν θεῶν συμβούλιο νὰ κἀνῃ

Ἡ Τρέλλα τὴν ὑπομονὴν (σὰν Τρέλλα ποῦναι) χάνει,

Καὶ τοῦ τραβᾷ ἕνα σακμίλι,

Ποῦ τὴν Δευτέρα ἔχασε ὁ δόλιος καὶ τὴν Τρίτην

Στραβώθηκε. Ἐκδίκησι φωνᾶζ' ἡ Ἀφροδίτη!

Γυναῖκα—μάννα, τί φωναῖς φαντάσου εἶχε κάνει!

Μὲ τῆς φωναῖς της τοὺς θεοὺς στὸ πόδι εἶχε βάνει,

Τὴ Νέμεσι, τὸν Δία

Καὶ τέλος ὅλων τῶν θεῶν μαζὺ τὴν συνοδεία!..

Εἶναι κακούργημα φρικτό! Ὁ γυιὸς της εἶναι θῦμα!

Ὁ Γυιὸς της χωρὶς ραβδί δὲν κάνει ἕνα βῆμα!

Δὲν εἶναι γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ποινὴ καμμία,

Πρέπει νὰ εὕρουν τοῦ κακοῦ εὐθὺς τὴ θεραπείαν!

Ἀρχισ' ἡ δίκη καὶ οἱ Θεοὶ καταδικάζουν,

Καὶ προστάζουν:

Ἡ Τρέλλα πάντα εἰς τὴ γῆ

Τὸν Ἔρωτα νὰ ὀδηγῇ!

Γαργαντούδας.